TALLINNA LINNATEATER

Harold Pinter

Sünnipäeva-pidu

The Birthday Party

Inglise keelest tõlkinud **Joel Sang**,
lavastuse jaoks toimetanud **Triin Sinissaar**

Teose esitusõigusi vahendab Eesti Teatri Agentuur.

Tallinna Linnateater
Lai 23, Tallinn 10133
linnateater.ee

facebook.com/linnateater

instagram.com/linnateater

Kavalehe koostas: Triin Sinissaar

Fotod: Siim Vahur

Makett/kujundus: Katre Rohumaa

Kirjatüübid: Gt Sectra, Gt Federal

Paber: Pergraphica Natural Rough 100 g/m²
IGEPA Libra Vitalis AS

Lavastaja	**Alo Kõrve**
Kunstnik	**Martin Mikson**
Kostüümid	**Martin Mikson ja Anna-Liisa Pärt**
Valguskunstnik	**Jürgen Jaam**
Helikujundaja	**Arbo Maran**
Liikumisjuht	**Rauno Zubko**
Videokunstnik	**Lauri Urb**
Videooperaator	**Kristjan-Jaak Nuudi**

Etenduse juht	**Anna Brit Vetsa**

Esietendus 10. juunil 2023
Rehe Küünis (Üksnurme, Saku vald)
Etendus on kahes vaatuses.

Tallinna Linnateater tänab:
Saku vald, MTÜ Nelja küla reheküün,
Anna Magdalena Peterson, Joonas Neumann,
Tauno Valdna

Osades:

Stanley	**Simo Andre Kadastu**
Meg	**Külli Teetamm**
Petey	**Argo Aadli**
Lulu	**Maris Nõlvak**
Goldberg	**Tõnn Lamp**
McCann	**Mart Toome**

Lavastuses kasutatud muusika:
Jerzy Petersburski / Zenon Friedwald,
„To ostatnia niedziela“ („Eelmisel pühapäeval“);
Alex North / Hy Zaret, „Unchained
Melody“. Seaded: Karl Erik Laas.

Lavastuses teevad kaasa Saku Muusikakooli
õpilased Hans Hugo Mänd, Mariel Mänd,
Karolin Rohula, Kristiina Sander,
Kaari Sinisaar ja Laura Sirangelo.

Kõigi suurte tegude ja suurte mõtete algus on tühine. Suurteosed sünnivad sageli tänavanurgal või restoraniesikus. Niisamuti absurdsus. Rohkem kui miski muu ammutab absurdimaailm oma ülevuse just sellest madalast sünnipärast. Kui meilt vahel küsitakse, mida me mõtleme, ja me vastame: „Ei midagi“, siis võib see mõnel puhul olla vale. Armastajad teavad seda väga hästi. Aga kui vastus on siiras, kui ta kajastab seda iseäralikku hingeseisundit, kus tühjus muutub kõnekaks, kus argipäevaste toimetuste ahel katkeb, kus süda otsib asjata siduvat lüli, siis on see absurdsuse esimene märk.

Juhtub, et dekoratsioonid vajuvad kokku. Hommikune tõusmine, tramm, neli tundi büroos või vabrikus, eine, tramm, neli tundi tööd, õhtueine, uni – esmaspäev, teisipäev, kolmapäev, neljapäev, reede ja laupäev samas rütmis: tee, mida tavaliselt on kerge käia. Aga ühel päeval kerkib pinnale „milleks?“ ja kõik algab nüüd sellest üllatusevarjundiga tülpimusest. Tähtis on see „algab“. Tülpimus on masinliku elu tegevuste-ahela lõpus, aga ühtlasi juhatab ta teadvuse uuele teele. Ta äratab selle ja ahvatleb edasi. Siis tuleb kas ebateadlik tagasipöördumine vanasse ahelasse või lõplik ärkamine. Ja ärkamise järel tuleb aegamööda ka järeldus: enesetapp või taaskohanemine.

KATKEND ALBERT CAMUS' TEOSEST „SISYPHOSE MÜÜT. ESSEE ABSURDIST“ (PRANTSUSE KEELEST TÕLKINUD HENNO RAJANDI, LOOMINGU RAAMATUKOGU 51/52-1972)

HAROLD PINTER

Briti näitekirjanik Harold Pinter (1930–2008), kelle silmapaistev karjäär kestis pool sajandit, oli üks Teise maailmasõja järgse Euroopa teatri omanäolisemaid, mõjukamaid ja provokatiivsemaid autoreid. Tema näidendite dialoog on sageli petlikult lihtne ja igapäevane, vastuolus mitme kihi alla peidetud tõelise sisuga, mis loob Pinteri tekstidele iseloomuliku pingestatuse ja ohutunde. Harold Pinteri sulest pärinevad muuhulgas näidendid „Sünnipäevapidu“ (1957), „Kasvuhoone“, (1958), „Majahoidja“ (1960), „Kojutulek“ (1964), „Eikellegimaa“ (1975) ja „Petmine“ (1978), samuti on ta kirjutanud romaane, filmi- ja telestsenaariume ja kuuldemänge ning tegutsenud näitleja ja lavastajana teatris, televisioonis, filmis ja raadios. Lisaks oli ta kogu elu ühiskondlikult aktiivne ja kasutas oma positsiooni, et võidelda seal, kus tajus ebaõiglust. Pinter pälvis elu jooksul üle viiekümne autasu, nende hulgas Nobeli kirjandusauhind aastal 2005.

Harold Pinter sündis pere ainsa lapsena 10. oktoobril 1930 Londoni idaosas, Hackneys, mis toona oli valdavalt töölisklassi linnajagu. Tema mõlemad vanemad, naisterätsepast isa ja koduperenaisest ema, olid Ida-Euroopast tagakiusamise eest põgenenud juutide järeltulijad. Teise maailmasõja puhkedes evakueeriti toona üheksa-aastane Harold Cornwalli, kus ta koges omal nahal, milline võib olla omapäi elama paigutatud koolipoiste julmus. 1940. aasta Londoni pommitamise perioodil naasis ta siiski koju, pealinna, kus valitsevaks meeleoluks oli teadmatus homse ees. Kahtlemata mõjutas see kõik Pinteri kujunemist kirjanikuna.

Koolipõlves oli Pinter innukas lugeja, ta neelas Dostojevski, Kafka, Elioti, Lawrence'i, Woolfi, Hemingway jt teoseid ning kuulus kohalikku intellektuaalide ringi, mille liikmetega jäi tihedalt suhtlema terveks eluajaks. Rollid gümnaasiumi õpilaslavastustes tagasid talle stipendiumi Kuninglikku Draamakunstiakadeemiasse, kuid see mainekas teatrikool osutus talle äärmiselt vastumeelseks, niisiis õppis ta seal lühikest aega.

1948. aastal sai Pinter sõjaväekutse, kuid keeldus eetilistel põhjustel, riskides vangistusega. Pärast mitut üpriski kafkalikku kohtuistungit määrati talle karistuseks trahv, kuid see kogemus suurendas veelgi Pinteri loomuomast protestivaimu ja umbusku võimustruktuuride vastu.

Pinter jätkas näitlejaõpinguid teises teatrikoolis Central School of Speech and Drama ning mängis Iiri ja Inglise teatrites, tehes rahateenimiseks tööotsi ka uksehoidja, kelneri, nõudepesija või kojamehena. Samal ajal kirjutas ta sahtlisse luuletusi, lühikesi proosapalu ja isegi ühe autobiograafilise romaani (mis jõudis kaante vahele alles aastakümneid hiljem). 1956 abiellus ta menuka näitlejanna Vivien Merchantiga, kaks aastat hiljem sündis neile poeg Daniel.

Loominguliseks pöördepunktiks osutus 1957. aasta, mil üks vanadest Hackney-sõpradest palus Pinteril kirjutada näidendi Bristoli ülikooli äsjaavatud draamakateedri jaoks. Näidend kandis pealkirja „Tuba" ja hõlmas endas juba samu elemente, millega Pinter hiljem kuulsuse pälvis – eraklikku peategelast välismaailmast luurav oht, ähvardusega segatud huumor jne. Tudengilavastust käis vaatamas West Endi produtsent Michael Codron, kes oli nähtust vaimustatud ja võttis vastu otsuse tuua Pinteri uus näidend „Sünnipäevapidu" välja Londoni teatris Lyric Hammersmith. Selle lavastajaks sai Peter Wood ning enne Londoni esietendust mängiti lavastust Cambridge'is ja Oxfordis, kus peamiselt tudengitest ja kriitikutest koosnev publik selle entusiastlikult vastu võttis. Arvustustes tõmmati paralleele Hemingway ja Kafka teostega. Kuid Londoni teatraalide poolt ootas „Sünnipäevapidu" – mis on hiljem osutunud Pinteri üheks menukamaks näidendiks üle maailma – täielik häving.

Inglise teatriteadlane Michael Billington kirjeldab Briti Raamatukogu kodulehel toimunut järgnevalt: „Üks nimetu kriitik kirjutas ajalehes Manchester Guardian: „Mida see kõik tähendab,

teab ainult härra Pinter ise, sest tema tegelaste jutt on ebaloogiline, pooleldi arusaamatu loba ja hullumeelse sonimine“. W. A. Darlington Daily Telegraphist, kes oli kõrva taha pannud, et üks tegelastest on depressiivne rannatoolide laenutaja, lisas: „Ma võiksin teda ühe asjaga rõõmustada – vähemalt ei ole ta teatrikriitik, kes on sunnitud istuma ja vaatama selliseid näitemänge lõpuni.“ Viimane etendus toimus laupäeva õhtul. Kuid pühapäeval ilmus Harold Hobsonilt Sunday Timesis ülimalt kiitev arvustus, mis võrdles näitemängu oma käsitamatu, judinaid tekitava hirmutunde poolest Henry Jamesi lühiromaaniga „Kruvi keere“. „Härra Pinter,“ kirjutas Hobson, „on suutnud tabada eksistentsi esmast tõsiasja. Me elame katastroofi äärel.“

Tallinna Linnateatri repertuaari on „Sünnipäevapidu“ muuseas kuulunud ka korra varem, 1990. aastal lavastas selle Väikeses saalis Mati Unt.

Algsest kriitilisest vastuvõtust hoolimata saabus Pinterile peagi mitmeid tellimusi nii BBC Radio kui ka teatrite poolt, muuhulgas valmis „Tumm teener“ (samuti olnud Linnateatri repertuaaris, lavastajad Hendrik Toompere ja Mart Nurk, 1989).

Kuigi Pinter pandi sageli ühte ritta absurditeatri tegijate nagu Becketti ja Ionescoga, iseloomustas tema tekste mingi vaistlik poliitiline sõnum. Ennekõike ilmestas seda 1958. aastal valminud „Kasvuhoone“, farss, kus riiklikus „hooldekodus“ püütakse dissidentidest korralikke kodanikke kasvatada. (Lavale jõudis see alles rohkem kui kakskümmend aastat hiljem.)

Pinteri suureks läbimurdeks osutus 1960. aastal esietendunud „Majahoidja“. Samad kriitikud, kes olid „Sünnipäevapeo“ maha teinud, kiitsid nüüd Pinteri meisterlikkust. Negatiivseks küljeks oli see, et „Majahoidja“ mängis oma rolli Pinteri ja Merchanti abielu murendamisel. Merchantit häiris tugevasti, et Pinter oli kasutanud näidendi loomisel inspiratsiooniks nende ühiseid tuttavaid, samuti pani „Majahoidja“ kiire menu kõikuma nende suhte senise dünaamika. Sellegipoolest võis Merchantit kui tüpaaži – glamuurne naine, kes on väliselt malbe, kuid sisimas jõuline ja kirglik – ära tunda mitmetes Pinteri hilisemates näitemängudes, näiteks „Kojutulek“ (1964, Linnateatris Andres Noormetsa lavastuses 1999). Pinteri suhtumise üle naistesse on aja jooksul vaieldud – ühed näevad temas naise seksuaalsuse ekspluateerijat, teised varjatud feministi.

Võim ja seks on kaks klassikalist teemat, mis läbivad kogu Pinteri loomingut. 1960. aastatel arendas ta mõlemat motiivi edasi üha enam ka filmistsenaristina, tehes eriti tihedat koostööd Joseph Loseyga (nt „Teener", 1963; „Õnnetusjuhtum", 1967). Kokku kirjutas Pinter elu jooksul ligi kolmkümmend filmistsenaariumit.

Seitsmekümnendatel muutusid Pinteri näidendid üha napimaks ja poeetilisemaks, autori jaoks kujunes aina olulisemaks mälu ja mälestuse aspekt. Valmisid muuhulgas „Vanad ajad" (1970), „Eikellegimaa" (1974) ja „Petmine" (1978).

1975. aastal purunes abielu Vivien Merchantiga ning Pinter asus elama koos ajaloolase ja kirjaniku Antonia Fraseriga, kellega ta 1980. aastal abiellus. Õnnelik kooselu Fraseriga innustas Pinterit üha enam poliitilisele aktiivsusele. Ta võttis sõna piinamise vastu ja inimõiguste poolt ning kritiseeris demokraatlikes lääneriikides valitsevaid topeltstandardeid. Tihtipeale ujus ta ka laiema üldsusega vastuvoolu, süüdistades näiteks valitsusi valetamises ja meediat avaliku arvamusega manipuleerimises. Pinter käis PEN-klubi liikmena Türgis vangistatud opositsionääridest kirjanike õiguste eest võitlemas, tegi kampaaniat USA blokaadi vastu Kuubas, väitis, et Slobodan Miloševići vastane kohtuprotsess on kallutatud ja ebaseaduslik ning võttis jõuliselt sõna 1991. aasta Lahesõja vastu, Jugoslaavia pommitamise vastu USA poolt 1999. aastal ning USA sõja vastu Afganistanis 2001 ja Iraagis 2003. Varjamatult poliitilised motiivid kandusid ka tema näitemängudesse, näiteks „Mountain Language" („Mägede keel", 1988), mis räägib kurdide allasurumisest Türgis või „Ashes to Ashes" („Mullast oled sa võetud", 1996), mis puudutab Holokausti.

Inimesena oli Pinter sama vastuoluline kui tema looming. Tuttavate sõnul oli ta iseloomult äkiline ja jäärapäine, samas lõputult elujanuline, vankumatult lojaalne ning ääretult hea kuulaja. Viimases ehk peituski tema kirjanikuanne.

Harold Pinter suri pärast pikka haigust 24. detsembril 2008 Londonis.

ÜLEVAATE KOOSTAMISEL OLI SUURESTI ABIKS MICHAEL BILLINGTONI JÄRELEHÜÜE HAROLD PINTERILE, ILMUNUD AJALEHES THE GUARDIAN 27. DETSEMBRIL 2008.

Kuigi „Sünnipäevapidu“ on täis Pinterile iseloomulikke tunnusjooni, kannab see lisaks ka laiemat tähendust. Pinteri biograafiat kirjutades avastasin, et ta on mälupoeet. Vestlustes tuginenes ta sageli mõnele näitlikule olukorrale omaenda kogemuste pagasist. Ja „Sünnipäevapeo“ juures torkab eredalt silma, kui sageli unelevad tegelased möödunud aegadest või põgenevad hääbunud maailma, olgu see siis tõeline või kujuteldav. /---/

Kui Pinteri töödes esinevad regulaarselt kadunud Eedenid, on selles osaliselt süüdi õud, mida kannab endas tänane päev. Kirjas oma näidendi esmalavastajale Peter Woodile väljendas Pinter erakordselt konkreetselt, mida ta oli silmas pidanud: Stanley, ütles ta, võitleb elu eest jõududega, mis esindavad sajanditepikkuse „traditsiooni“ pasaplekilisi piiranguid. See on oluline võti näidendi mõistmiseks. Noor Pinter oli juba riskinud vangistusega sõjaväekutsest loobumise tõttu eetilistel põhjustel. Goldberg ja McCann kehastasid Pinteri jaoks ühiskondliku, usulise ja poliitilise süsteemi repressiivseid tahke.

Mõned ütlevad, et kui Pinter kinnitas hilisemas eas, et „Sünnipäevapidu“ oli mõeldud poliitilise näitemänguna, ajas ta veidike udu. Aga mina väidaksin, et tõendid selle kohta olid algusest peale olemas. Üks süüdistusi, mis Stanleyle ülekuulamise stseenis esitatakse, on „sa reetsid organisatsiooni“. Goldberg ja McCann ei ole lihtsalt manipuleerivad koletised, nad ise teenivad higistades mingit nähtamatut hierarhiat. Ja igaüks, kellel on vähegi aimu ajaloost, teab, et südaöine koputus uksele on kaua aega kuulunud Euroopa elu juurde. /---/ Kui Stanleyt välja viiakse, hüüab Megi abikaasa Petey: „Stan, ära lase neil ennast käsutada.“ 1988. aastal New Yorgis antud intervjuus kirjeldas Pinter ise seda kui „kõige olulisemat repliiki, mis ma kunagi olen kirjutanud“. Põhjus, miks „Sünnipäevapidu“ pole unustatud, ei seisne mitte ainult tõigas, et see tekitab põnevust, üllatab ja lõbustab. Teguriks on ka see, et seal peituvad selle kangekaelse protestivaimu juured, mis sai Pinteri määravaks omaduseks nii näitekirjaniku kui inimesena.

VÄLJAVÕTE MICHAEL BILLINGTONI ARTIKLIST „SISSEJUHATUS „SÜNNIPÄEVAPEOLE““, AVALDATUD BRITI RAAMATUKOGU KODULEHEL, 2017

ENEMIES OF THE STATE
PATRIOTS
PILGER
ORDINARY MEN
FRANZ KAFKA
John Keane

1958. aastal kirjutasin ma järgnevat: „Ei ole võimalik kindlalt eristada, mis on tõeline ja mis on ebatõeline, ega mis on tõde ja mis on vale. Ükski asi ei ole tingimata ei tõde ega vale; see võib olla korraga tõde ja vale.“

Ma usun, et need väited on endiselt põhjendatud ja kehtivad, kui jutt käib tegelikkuse uurimisest kunsti vahenditega. Nii et kirjanikuna jään ma neile kindlaks, aga kodanikuna ma seda teha ei saa. Kodanikuna pean ma küsima: Mis on tõde? Mis on vale?

Näitemängus on tõde alati tabamatu. Sa ei leia seda kunagi päriselt üles, aga otsid seda väsimatult. See otsing ilmselgelt juhibki kogu ettevõtmist. Otsida on sinu ülesanne. Tavaliselt komistad tõe otsa pimedas, põrkad sellega kokku või näed üksnes vilksamisi kujutist või kuju, mis näib tõega sarnanevat, sageli taipamata, et sa seda tegid. Aga tõeline tõde on see, et teatrikunstis ei ole kunagi võimalik leida sellist asja nagu üks tõde. Neid on palju. Need tõed räägivad üksteisele vastu, põrkavad üksteisest eemale, peegeldavad üksteist, eiravad üksteist, pilkavad üksteist või on üksteise suhtes pimedad. Vahel on sul tunne, et tõde on hetkeks käes, aga siis libiseb see läbi sõrmede ja on kadunud.

Minu käest on sageli küsitud, kuidas mu näitemängud sünnivad. Ma ei oska seda öelda. Samuti ei suuda ma kunagi teha oma näidenditest kokkuvõtet, välja arvatud, et juhtus see. Nad ütlesid seda. Nad tegid seda.

Suurem osa näidenditest sünnib mingist lausest, sõnast või kujutluspildist. /---/ Ma arvan, et oma näidendis „Sünnipäevapidu“ lasen ma tervel hulgal võimalustel toimida võimalikkuse paksus metsas, kuni viimaks keskendun sellisele teole nagu alistamine.

/---/ Kui me vaatame peeglisse, arvame, et pilt, mis meile vastu vaatab, on täpne. Aga liigu üks millimeeter ja pilt muutub. Tegelikult vaatame lõputut peegelduste rida. Aga vahel peab kirjanik peegli puruks lööma – sest tõde vaatab meile vastu teiselt poolt peeglit.

VÄLJAVÕTE HAROLD PINTERI KÕNEST NOBELI AUHINNA VASTUVÕTMISEL DETSEMBRIS 2005

Jumalad mõistsid Sisyphose lakkamata üht kaljurahnu mäetippu veeretama, kust kivi oma raskuse tõttu jälle alla veeres. Nad arvasid teataval määral põhjendatult, et pole hirmsamat karistust kui tarbetu ja lootusetu töö.

Kui uskuda Homerost, siis oli Sisyphos kõige targem ja kõige ettenägelikum kõigist surelikest. Teise pärimuse järgi tõmbas teda aga röövliameti poole. Ma ei näe siin küll vasturäägivust. Lahkarvamusi on äratanud ka motiivid, mis temast lõpuks manala tarbetu töölise tegid. Kõigepealt heidetakse talle ette mõnesugust viisakusetust jumalate vastu. Ta andis välja nende saladused. Jupiter oli röövinud Asopose tütre Agina. Isa ei osanud lapse ootamatut kadumist millegagi seletada ja kurtis oma muret Sisyphosele. Sisyphos, kes sellest röövimisest teadis, lubas Asopost valgustada, tingimusel, et see annab Korintose linnale vett. Õnnistusrikas vesi oli talle niisiis tähtsam kui taevane pikne. Selle eest sai ta manalas oma karistuse. Homeros jutustab ka, et Sisyphos olevat Surma ahelasse pannud. Hades aga ei suutnud sellega leppida, et tema riik tühjaks ja vaikseks jäi. Ta kutsus appi sõjajumala, kes Surma tema võitja käest vabastas.

Veel räägitakse, et Sisyphos tahtnud surmatunnil mõtlematult oma naise armastust proovile panna. Ta andnud talle käsu heita oma keha pärast surma ilma matmata linnaväljakule. Sisyphos suri ära. Manalas aga ajas teda niisugune inimlikule armastusele täiesti vastandlik kuulekus niivõrd vihale, et ta kauples Hadeselt loa minna maa peale tagasi naist karistama. Kui ta aga taas selle maailma palet nägi, maitses vett ja päikesepaistet, tundis sooja kivi ja merd, ei tahtnud ta enam pimeduseriiki tagasi pöörduda. Talle ei mõjunud ükski kutse, vihastamine ega hoiatus. Veel hulk aastaid elas ta lahekäärus, silme ees sädelev meri ja naeratav maa. Lõpuks langetasid jumalad otsuse. Tuli Hermes, kahmas jultunul kraest kinni ja viis ta väevõimuga manalasse, kus kaljurahn teda juba ootas.

Lugeja on juba mõistnud, et Sisyphos on absurdikangelane. Ta on seda nii oma kirgede kui oma piina poolest. Tema põlgus jumalate vastu, viha surma vastu ja elukirg tõid talle selle kirjeldamatu vaeva, kus kogu olemus pingutub ei millegi saavutamiseks. See on hind, mida tuleb maksta selle maailma kirgede eest. Meile ei räägita midagi Sisyphose elust manalas. Müüdid

on tehtud nii, et kujutlus neid hingestaks. Meile näidatakse ainult ponnistusest pingul keha, mis tõukab määratut kivi, veeretab seda üles mööda nõlva, mis on sada korda läbi käidud; me näeme tema moondunud nägu, vastu kivi surutud põske, abistavat õlga, mis võtab enda kanda savise rahnu raskuse, jalga, mis otsib toetuspunkti, käte haaret, kahe mullase peo igiinimlikku kindlust. Selle pika pingutuse lõpuks, mis mõõtub taevata ruumis ja sügavuseta ajas, saavutatakse siht. Ja sealt vaatab siis Sisyphos kivile järele, mis mõne hetkega alla madalasse maailma kukub, kust teda jälle tuleb hakata mäetipu poole upitama. Ta laskub taas tasandikule.

Sisyphos huvitab mind just selle allamineku, selle pausi ajal. Nägu, mis on rüganud nii ligi kivi, on juba ise kivi! Ma näen seda meest laskumas mäest raskel, aga ühtlasel sammul, vastu piinale, mille lõppu ta iial ei näe. See tund, mis on nagu hingetõmme ja mis tuleb niisama kindlalt nagu tema õnnetus, – see tund on teadmise tund. Iga kord, kui ta mäetipult alla laskub ja läheneb jumalate urgudele, on ta oma saatusest üle. Ta on tugevam kui tema kaljurahn.

Kui see müüt on traagiline, siis just kangelase teadlikkuse tõttu. Kuhu jääks karistus, kui Sisyphost igal sammul toetaks mingi lootus? Tänapäevalgi teeb tööline kõik oma elupäevad ühte ja sama tööd, ja see saatus ei ole vähem absurdne. Aga traagiline on see ainult neil harvadel hetkedel, kus ta sellest teadlikuks saab. Sisyphos, jõuetu ja mässuline jumalate proletaarlane, tunneb kogu oma armetu seisundi viletsust: see on see, mille peale ta mäest laskudes mõtleb. Läbinägelikkus, mis pidi olema tema piin, on samal hetkel ka tema võit. Pole saatust, millest trotsides jagu ei saaks.

KATKEND ALBERT CAMUS' TEOSEST „SISYPHOSE MÜÜT. ESSEE ABSURDIST" (PRANTSUSE KEELEST TÕLKINUD HENNO RAJANDI, LOOMINGU RAAMATUKOGU 51/52-1972)

Töörühm

Lavastusjuht Mart Saar

Dekoratsioonid Pärtel Tall, Roman Kuznetsov, Airi Look, Sven-Tõnis Puskar, Grete Saluste, Urmas Sepp, Rene Vernik

Kostüümid Moonika Lausvee, Jaana Leib, Evi Lidenburg, Airiin Saar, Tiina Uibo

Heli Karl Erik Laas, Aleksandra Koel-Tsupsman, Arbo Maran, Indrek Tiisel, Lauri Urb

Video Lauri Urb

Valgus Emil Kallas, Jürgen Jaam, Neeme Jõe, Chris Kirsimäe, Margus Sepman

Rekvisiit Terje Kessel-Otsa, Margus Mänd, Veeli Tamm, Liisa Tetsmann

Grimm Anu Konze, Heldi Aun-Trepp, Enda Karimõisa, Annifrid Muda, Marika Paesalu

Riietajad ja kostüümide hooldajad Külli Pavelson, Anneli Kõrvel, Õnne Meronen, Maris Mihašova, Eha Vetevoog

Lava Jaak Kaljurand, Tarvo Elblaus, Ilmar Aru, Rein Jurna, Jaan Kaljurand, Jarko Rahnel, Jasper Roost, Ando Tammsaar

Teatri peanäitejuht: Uku Uusberg
Teatri direktor: Mihkel Kübar

Tallinna Linnateatri toetajad ja koostööpartnerid

Tallinna Kultuuri- ja Spordiamet

Kultuuriministeerium

Eesti Kultuurkapital

Hooaja peatoetaja Utilitas

Suurtoetajad Espak, Nordecon, Synlab

Toetajad ABC Motors, Advokaadibüroo COBALT, BABÉ, Dr. Hauschka, Euronics, Igepa, LM Keskus OÜ / FOODMOOD, Medicum, MyFitness, Pariisi Vesi, OÜ Pro Beauté, Ühisteenused

Publikut kostitavad Paulig, Fazer Eesti, Marmiton, Reval Kondiiter

Lavastuse toetaja UC Rent

LEIDA RAMMO LINNATEATRI FOND

Eesti Rahvuskultuuri Fondi juures tegutseva Leida Rammo Linnateatri fondi eesmärgiks on toetada Tallinna Linnateatrit ning tunnustada teatri loomingulist kollektiivi.

Annetusi Leida Rammo Linnateatri fondile saab teha:

Saaja: Sihtasutus Eesti Rahvuskultuuri Fond

Pank: EE672200221001101347 SWEDBANK

Selgitus: Annetus Leida Rammo Linnateatri fondi